

Anonymiseret udgave af præmissen:

”Der forelå med Østre Landsrets kendelse af 1. august 2019, hvorved Rigsadvokatens afgørelse af 2. april 2019 om udlevering af A blev kendt lovlig, en endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1, 2. pkt.

Af sagens oplysninger fremgår, at A ansøgte Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe landsrettens kendelse af 1. august 2019 for Højesteret, og at hun efter afslag herpå indbragte sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med anmodning om, at sagen blev tillagt opsættende virkning. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afviste at tillægge kæremålet opsættende virkning.

Østre Landsret ændrede ved kendelse af 15. november 2019 Københavns Byrets kendelse om løsladelse af A og bestemte, at A fortsat skulle være varetægtsfængslet i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. A ansøgte Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at indbringe landsrettens kendelse for Højesteret, hvilket Procesbevillingsnævnet den 6. februar 2020 afslog.

A ansøgte den 20. november 2019 om asyl, hvilket hun fik afslag på den 19. december 2019. Den 3. januar 2020 ansøgte hun om humanitært ophold med anmodning om, at ansøgningen blev tillagt opsættende virkning. Udlændinge- og Integrationsministeriet afviste at tillægge ansøgningen opsættende virkning.

A anmodede den 10. februar 2020 Rigsadvokaten om at genoptage og omgøre beslutningen om udlevering til Sydafrika under henvisning til hendes og de to børns psykiske helbred. A har udtaget stævning mod Udlændingestyrelsen med påstand om, at hun er berettiget til at indbringe Udlændingestyrelsens beslutning af 19. december 2019 for Flygtningenævnet, subsidiært at beslutningen ophæves. Samtidig anmodede hun subsidiært anklagemyndigheden om udsættelse i 48 timer med henblik på at klage til FN's Kvindekomité.

Rigsadvokaten meddelte den 10. februar 2020 de sydafrikanske myndigheder, at udleveringen, der senest var planlagt til den 12. februar 2020, ikke ville blive gennemført.

Den 13. februar 2020 meddelte Rigsadvokaten afslag på at genoptage udleveringssagen, ligesom Rigsadvokaten afslog anmodningen om udsættelse i anledning af stævningen mod Udlændingestyrelsen.

Københavns Byret har senest ved kendelser af 28. november 2019, 19. december 2019 og 16. januar 2020 forlænget varetægtsfængslingen af A.

A anmodede om mundtlig behandling af kæremålet, og landsretten tilbød berømmelse den 6., 7., 10., 11., 14., 17. og 28. februar 2020 og berammede herefter kæremålet til mundtlig behandling den 14. februar 2020.

Landsretten finder på denne baggrund, at det i høj grad har beroet på A's egne forhold, at udleveringen endnu ikke er gennemført. Der findes herefter at foreligge sådanne særlige omstændigheder, at A skal forblive varetægtsfængslet i en kortere periode med henblik på udleveringens gennemførelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 3, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.

Efter indholdet af udleveringsbegæringen kan det lægges til grund, at A, såfremt hun findes skyldig, må forvente at blive idømt en straf på mere end 1 års fængsel, uden at det kan siges, hvor meget mere straffen i givet fald vil blive. Strafferammen er fængsel i 15 år. Landsretten finder efter en samlet vurdering herefter, at fortsat varetægtsfængsling ikke vil være i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3. Det, som byretten har anført om den forventede straf, hvis A skulle dømmes i Danmark, kan ikke føre til et andet resultat. Der kan heller ikke ved vurderingen lægges vægt på, om A i Danmark ville blive prøveløsladt efter afsoning af 2/3 af straffen.

Landsretten ændrer herefter byrettens afgørelse, således at A fortsat skal være varetægtsfængslet som nedenfor bestemt.”